

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krystyna Bednarczyk

w sprawie z wniosku A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w L.

o prawo do wcześniejszej emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 stycznia 2005 r.,

na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.

z dnia 16 czerwca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. P. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 16 czerwca 2004 r. III AUa 530/03 w sprawie o wcześniejszą emeryturę na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1998 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149 ze zm.). Kasację oparł na obu podstawach wymienionych w art. 393¹ k.p.c. i wskazał jako okoliczność uzasadniającą jej rozpoznanie: „istnienie potrzeby rozstrzygnięcia istniejącego w sprawie zagadnienia prawnego przez udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy osoba której dziecko wymaga stałej opieki, pielęgnacji jak i pomocy przy czynnościach samoobsługowych nabywa prawo do wcześniejszej emerytury w sytuacji, gdy udowodniła na dzień 31.12.1998 r. wymagany prawem okres zatrudnienia i fakt

sprawowania osobistej opieki nad chorym dzieckiem ale zatrudnienie jej ustało po tej dacie na skutek rozwiązania stosunku pracy z powodu ogłoszenia upadłości zakładu pracy”.

Oceniając podstawy uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania lub odmowę takiego przyjęcia Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Zgodnie z art. 393 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo kasacja jest oczywiście bezzasadna. Powyższego przepisu nie stosuje się z mocy § 2, jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo gdy zachodzi nieważność postępowania.

Wnoszący kasację sformułował zagadnienie w ten sposób, że powołał się na spełnienie wymaganych przepisami prawa warunków za wyjątkiem jednego – niemożności kontynuowania zatrudnienia na dzień 31 grudnia 1998 r. Nie jest to zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia. Skoro przepisy wymagają jednoczesnego spełnienia wszystkich warunków, nie można żądać udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy można je stosować także wtedy, gdy jeden z warunków nie został spełniony. Ponieważ w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne ani nie zachodzą inne okoliczności będące przeszkodą odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.